

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๕๑/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๕/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นางอำภา นุรักษ์ดีศรี ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานขนส่งชำนาญงาน สำนักงานขนส่งจังหวัดเชียงราย สาขาอำเภอพาน ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่อธิบดีกรมการขนส่งทางบกมีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๙๔/๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานขนส่งชำนาญงาน งานรถยนต์นั่งเกิน ๗ คน และรถบรรทุก ส่วนทะเบียนรถยนต์ สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ มีหน้าที่จัดเก็บเงินค่าภาษีประจำปี ค่าธรรมเนียมและลงนามนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ เมื่อได้รับชำระค่าภาษีประจำปีและค่าธรรมเนียมแล้วไม่นำส่งให้กับทางราชการ

/โดยเบียดบัง...

โดยเบียดบังเงินดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ของตนเอง รวมเป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แล้วได้รับแจ้งตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับด่วนมาก ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๑/ล ๑๒๗๐ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการลงโทษที่หนักเกินไป และที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีได้พยายามแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด สำนึกผิดในสิ่งต่างๆ ที่ได้กระทำลงไป โดยได้นำเงินมาชดเชยคืน ถึงแม้จะทราบว่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถลบล้างและชดเชยในสิ่งที่กระทำผิดต่างๆ ได้ทั้งหมดเสียทีเดียว เพราะมีข้อกฎหมายและระเบียบบังคับอยู่ แต่สถานการณ์ในขณะนั้นทำให้เกิดความบีบคั้น และเกิดความกลัวมาก ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี เรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
๒. ลดหย่อนโทษ หรือให้บรรเทาโทษไล่ออก
๓. ขอลับเข้ารับราชการ โดยยืนยันที่จะไม่ได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามพยานหลักฐานที่ปรากฏด้วยความรอบคอบ เป็นธรรม และถูกต้องตามหลักกฎหมายแล้ว จึงได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ปรากฏตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงขอถือเอาพยานเอกสารดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการแก้คำฟ้องด้วย ขอให้ศาลมีคำพิพากษายกผู้ฟ้องคดีนี้

ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์จะทำคำคัดค้านคำให้การ แต่ประสงค์จะให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีต่อไป

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานขนส่งชำนาญงาน งานรถยนต์นั่งเกิน ๗ คน และรถบรรทุก ส่วนทะเบียนรถยนต์ สำนักงานขนส่ง

/กรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕...

กรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ส่วนทะเบียนรถยนต์ งานรถยนต์นั่งเกิน ๗ คน และรถบรรทุก ได้ตรวจพบการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีซึ่งปฏิบัติหน้าที่ออกไปเสร็จรับเงินว่า มีการยกเลิกใบเสร็จรับเงินรายการเสียภาษีบ่อยครั้ง ออกใบเสร็จรับเงินข้ามหมายเลขคุมใบเสร็จ และมีการปรับฐานข้อมูลผิดปกติ สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ จึงมีหนังสือที่ คค ๐๔๑๕.๓/๑๖๐๐ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ รายงานให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกทราบ อธิบดีกรมการขนส่งทางบกจึงมีคำสั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๖ ยอมรับว่าได้กระทำการตามที่มีการกล่าวหาจริง โดยมีการยกเลิกใบเสร็จรับเงินจำนวน ๒ รายการ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งหลังจากได้รับรายงานจากผู้สืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งแจ้งตามหนังสือ ลับ ที่ คค ๐๔๐๕.๔/๐๖๖ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้สืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ากรณีดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานใดและจะต้องได้รับโทษสถานใด พร้อมทั้งแจ้งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนชี้แจง และให้ตรวจสอบพฤติการณ์เกี่ยวกับการรับชำระภาษีรถยนต์และการยกเลิกใบเสร็จรับเงินฉบับอื่นๆ อีกจำนวน ๓๓๘ ฉบับ เป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริงว่า ได้กระทำการตามที่ได้มีการตรวจสอบพบจริง เมื่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริงแจ้งว่าการกระทำตามที่ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ผู้ฟ้องคดียังคงยืนยันตามที่รับสารภาพ และผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท ส่งคืนให้แก่ทางราชการครบถ้วนแล้ว จากนั้น ผู้สืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ลับ ที่ คค ๐๔๐๑/ล ๑ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ สรุปผลการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ระหว่างวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดเก็บเงินภาษีประจำปีรถยนต์และค่าธรรมเนียม แต่ได้ทำการยกเลิกใบเสร็จรับเงินโดยใช้วิธีการต่างๆ เพื่อที่จะไม่ต้องนำเงินที่จัดเก็บได้นำส่งให้กับทางราชการ ตามใบเสร็จรับเงินจำนวน ๓๓๘ ฉบับ รวมเป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกอบหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (ที่ถูกคือ หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔

/ธันวาคม...

ธันวาคม ๒๕๓๖ เห็นควรไล่ออกจากราชการ โดยส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก พิจารณาตามนัยมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวต่อไป ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบก พิจารณาเห็นชอบด้วย ต่อมา อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ มีมติว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๖๕ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ อธิบดีกรมการขนส่งทางบกจึงมีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๙๔/๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานขนส่งชำนาญงาน สำนักงานขนส่งจังหวัดเชียงราย สาขาอำเภอพาน ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แล้วได้รับแจ้งตามหนังสือ ลับด่วนมาก ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๑/ล ๑๒๗๐ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการลงโทษที่หนักเกินไป และที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีได้พยายามแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด สำนึกผิดในสิ่งต่างๆ ที่ได้กระทำลงไป โดยได้นำเงินมาชดเชยคืน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อ ศาลปกครองสูงสุด ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีเรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยขอให้ ลดหย่อนโทษ และขอกลับเข้ารับราชการ

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยเรื่องดำ ที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

โดยที่คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี อันอยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคดีนี้ มีมูลเหตุมาจากการที่อธิบดีกรมการขนส่ง ทางบกได้มีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๙๔/๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า การที่อธิบดี กรมการขนส่งทางบกมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เป็นการกระทำที่ชอบ ด้วยกฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์แล้วเห็นว่า...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ... (๔) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ... และมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๓ วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๘๔ เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ประกอบกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๖๕ กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๘๔ แล้วแต่กรณี จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ... (๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า หลังจากส่วนทะเบียนรถยนต์ งานรถยนต์นั่งเกิน ๗ คน และรถบรรทุก ได้ตรวจพบการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานขนส่งชำนาญงาน งานรถยนต์นั่งเกิน ๗ คน และรถบรรทุก ส่วนทะเบียนรถยนต์ สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ออกไปเสร็จรับเงินว่า มีการยกเลิกใบเสร็จรับเงินรายการเสียภาษีบ่อยครั้ง ออกใบเสร็จรับเงินข้ามหมายเลขคุมใบเสร็จ และมีการปรับฐานข้อมูลผิดปกติ สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ได้มีหนังสือ ที่ คค ๐๔๑๕.๓/๑๖๐๐ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ รายงานให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกทราบ อธิบดีกรมการ

/ขนส่งทางบก...

ขนส่งทางบกจึงมีคำสั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๖ ยอมรับว่าได้กระทำการตามที่มีการกล่าวหาจริง โดยมีการยกเลิกใบเสร็จรับเงินจำนวน ๒ รายการ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งหลังจากได้รับรายงานจากผู้สืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งแจ้งตามหนังสือ ลับ ที่ คค ๐๔๐๕.๔/๐๖๖ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้สืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ากรณีดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานใดและจะต้องได้รับโทษสถานใด พร้อมทั้งแจ้งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนชี้แจง และให้ตรวจสอบพฤติการณ์เกี่ยวกับการรับชำระภาษีรถยนต์ และการยกเลิกใบเสร็จรับเงินฉบับอื่นๆ อีกจำนวน ๓๓๘ ฉบับ เป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริงว่า ได้กระทำการตามที่ได้มีการตรวจสอบพบจริง เมื่อผู้สืบสวนข้อเท็จจริงแจ้งว่าการกระทำตามที่คุณฟ้องคดีรับสารภาพเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ผู้ฟ้องคดียังคงยืนยันตามที่รับสารภาพ และผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท ส่งคืนให้แก่ทางราชการครบถ้วนแล้ว จากนั้น ผู้สืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ลับ ที่ คค ๐๔๐๑/ล) ๑ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ สรุปผลการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ระหว่างวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดเก็บเงินภาษีประจำปีรถยนต์และค่าธรรมเนียม แต่ได้กระทำการยกเลิกใบเสร็จรับเงินโดยใช้วิธีการต่างๆ เพื่อที่จะไม่ต้องนำเงินที่จัดเก็บได้ส่งให้กับทางราชการ ตามใบเสร็จรับเงินจำนวน ๓๓๘ ฉบับ รวมเป็นเงินจำนวน ๔๓๐,๗๓๒.๕๐ บาท เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกอบหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (ที่ถูกคือ หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เห็นควรไล่ออกจากราชการ โดยส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก พิจารณาตามนัยมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวต่อไป จากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำผิดจริงและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน กรณีจึงถือได้ว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบก

ในฐานะ...

ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจจะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่ต้องสอบสวนหรือ
งดการสอบสวนก็ได้ ตามนัยข้อ ๖๕ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย
พ.ศ. ๒๕๕๖ และมีอำนาจที่จะเสนอเรื่องนี้ให้ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบกที่ผู้ฟ้องคดีสังกัดอยู่
พิจารณามีมติลงโทษปลดหรือไล่ออกจากราชการได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี
ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่ออธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้เสนอเรื่องการทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพว่ามีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอื่นใด
อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก พิจารณามีมติ
กำหนดโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และ อ.ก.พ. ดังกล่าว ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘
เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ
การที่ต่อมาอธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๙๔/๓/๒๕๕๘
ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.พ. ดังกล่าว นั้น
จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังที่กล่าวข้างต้น

เมื่อฟังเป็นที่ยุติว่า อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก
ที่ ๔๙๔/๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ
โดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และเห็นว่า
คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าวถูกต้อง และเหมาะสมกับความผิด
ของผู้ฟ้องคดี จึงมีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๘๑๐๑๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๕๑๕๙ ลงวันที่ ๑๑
ตุลาคม ๒๕๕๙ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีได้แย้งมาในคำฟ้องว่า เป็นการลงโทษที่หนักเกินไป และที่ผ่านมา
ผู้ฟ้องคดีได้พยายามแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด สำนักผิดในสิ่งต่างๆ ที่ได้กระทำลงไป โดยได้นำเงิน
มาชดใช้คืน ถึงแม้จะทราบว่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถลบล้างและชดใช้ในสิ่งที่กระทำผิดต่างๆ
ได้ทั้งหมดเสียทีเดียว เพราะมีข้อกฎหมายและระเบียบบังคับอยู่ แต่สถานการณ์ในขณะนั้น
ทำให้เกิดความบีบคั้นและเกิดความกลัวมาก นั้น เห็นว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๙๗
วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ผู้มีอำนาจ
สั่งลงโทษมีดุลพินิจที่จะสั่งลงโทษผู้ที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ ๒ สถาน คือ ลงโทษ
ปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี และมีดุลพินิจที่จะนำเอาเหตุอันควร

/ลดหย่อนโทษ...

ลดหย่อนโทษ มาลดโทษเป็นลงโทษปลดออกก็ได้ ประกอบกับพฤติการณ์การกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยไล่ออกจากราชการสถานเดียว การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ อธิบดีกรมการขนส่งทางบกจึงไม่ได้ลดหย่อนโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาค่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ประกอบพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดยไม่ได้ลดหย่อนโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงหาได้เป็นการกระทำที่ไม่ชอบแต่อย่างใดไม่ ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายกฟ้อง

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางรตาวรรณ วานิช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายกมล สกนเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายพัลลภ รัตนจันทร์

